

HARLEQUIN®

Kingitused

005
VEEBRUAR

EKSTRA

HELEN BROOKS
**OOTAMATU
ARMASTUS**

Helen Brooks
Sweet Surrender with the Millionaire
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Helen Brooks
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02218511
ISBN 978-9949-25-007-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Tal oli see õnnestunud! Lõpuks ometi on see tema oma. Koht, kuhu ta võib pärast viimaste aastate närvi pinget ja masendust minna ning tõsta üles silla – piltlikult öeldes – ja olla oma maailmas. Kellelegi vastust andmata. Sellest pole midagi, et maja korda tegemine võtab aastaid, ta teeb seda õhtuti ja nädalavahetustel, mis aitab täita aega, mida ta just soovib. Kui maja oleks olnud eeskujulikus seisukorras, poleks ta saanud seda endale võimaldada.

Willow Landon ohkas rahulolevalt, keerutas naerdes ühe koha peal, kuni pea hakkas ringi käima. Oma kodu tähendas seda, et ta elu on taas kontrolli all, ja seda iseseisvust ei kavatsenud ta enam kunagi loovutada.

Ta vaatas ringi väikeses elutoas, näol ilme, nagu oleks see koorunud tapeedi ja tolmuste põrandalaudadega ruum palee. Ta läks ja lükkas lahti määratud ja mõranenud klaasidega ukse, mille raamide värv narmendas ja kust avanes vaade džunglilis kasvanud aeda. Ta ees laiusid nõgese- ja põldmarjapuhmad, mis võitlesid ülemvõimu pärast vöökõrguse umbrohu ja agressiivse luuderohuga, mis oli põimunud põõsaste ja puude ümber, kuni need olid muutunud roheliseks seinaks. Ühtegi murulappi ega teerada polnud näha, kuid Willow' silm seletas taamal kivimüüri ääres – kinnisvaraagent oli kinnitanud, et maja juurde kuulub veerand aakrit maad – mingit vana aiakuuri taolist ehitist.

Ta sulges hetkeks silmad ja kujutas ette, kuidas aed näeb välja pärast seda, kui ta on selle korda teinud. Roosid ja kuslapuud mööda lubjakiviseinu üles ronimas, pingid ja võrkküik rohelisel murul, väike lehtla ja üle kivide voolav purskkaev. Ta istutaks hulga vanamoodsaid lilli: sõrmkübaraid, kikkaputki, lupiine, levkoisid, kukekannuseid, ja nelke – p a l j u lõhnavaid nelke, kuldlakkasid ja levkoisid. Ja tal oleks oma aedviljapeenar. Aga need plaanid jäävad tulevikku. Praegu ta lihtsalt raiub maha džungli, koristab maalapi suuremast umbrohust ja rämpsust ning teeb selle talveks enam-vähem korda. Kõige pakilisem oli maja korda saada, mis nõuab rohkesti tahtmist, kannatust ja raha. Esimesed kaks olid tal olemas, kolmas selgub kuu lõpus, kui on makstud ära kinnisvaralaen ja arved.

Willow' mobiil helises ja kui ta selle teksapükstetaskust välja õngitses ning numbrit nägi, ohkas ta, kuigi vastas näiliselt rõõmsalt: "Tere, Beth!"

"Willow!" sai ta vastuseks. "Ma helistasin su korterisse ja üks tüdrukutest ütles, et kolisid täna välja. Uskumatu, et sa ei öelnud meile, et see sünnib sel nädalavahetusel. Sa tead, et Peter ja mina tahtsime sulle appi tulla."

"Ma ütlesin ju, et seitsmendat kuud rasedana, nagu sa oled, ei tule see kõne allagi. Pealegi pole te ise ka ennast veel õieti sisse seadnud." Beth ja tema abikaasa olid oma algsest pisikesest korterist alles kahe nädala eest kolinud suuremasse kolme magamistoaga korterisse. "Mul on hulk abipakkujaid, aga see pole vajalik.

Mulle meeldib kraamida ja korrastada endale sobivas tempos. Täna tuuakse mulle voodi ja veel paar mööblitükki, aga siin on nii palju teha, iga tuba vajab täielikku rookimist, ja mida vähem kola ees on, seda parem.”

“Aga niiviisi seal päris üksi.” Bethi suust kõlas see nii, nagu Willow koliks Borneole või Mongoolia ääremaile või läheks kuskile ohtlikule ekspeditsioonile. “Kas sul nädalavahetuseks süüa on?”

Enne kui Willow jõudis vastata, kostis taustalt kellegi hääl. Siis jälle Bethi oma, kõrge ja pahane: “Peter ütleb, et ma käitun sinuga, nagu sa oleksid kaheksa, aga mitte kahekümne kaheksa aastane. See pole ju nii, ega?”

Willow naeratas nukralt. Ta armastas oma õde väga, ja pärast seda, kui nende vanemad viis aastat tagasi autoõnnetuses hukkusid, olid õed veelgi lähedasemad, kuid Willow pidi tunnistama, et ta tundis kergendust, et Beth saab varsti lapse, keda nunnutada. Kolmekümneaastaselt. Beth on emaks saamiseks küps. Willow vastas rahustavalt, kuigi mitte päris siiralt: “Muidugi mitte. Vaata, ma võtsin mõned vabad päevad, et ennast sisse seada. Ma astun varsti läbi, siis räägime.”

“Tore. Tule esmaspäeval ja jää õhtust sööma,” ütles Beth innukalt.

Willow ohkas taas vaikselt. Planeerimisasutus Red-ditchis, kus ta pärast ülikooli lõpetamist tööle läks, asus kiviviske kaugusel Bethi uuest kodust ja päris lähedal majale, mida ta oli jaganud sõpradega viimase aasta jooksul. See maja siin asus tunnise sõidutee kaugusel,

millest viimased viisteist minutit kulgesid mööda käänulisi külategid. Kuni tee pole veel tuttav, eelistaks ta sõita koju, kuni väljas on veel valge. Aga praegu, septembri lõpus, olid õhtud kärmed saabuma. Ent kui ta käiks Bethi juures lõuna ajal, tähendaks see, et terve päev maja juures läheb raisku. “Väga armas,” ütles ta kuulekalt. “Ma toon midagi magusat, aga see on poest ostetud.”

Nad lobisesid veel natuke, siis vabandas Willow, et tal on sada ja üks asja teha, kuid ei hakanud kohe toimetama. Ta istus hoopis kaarjale kivitrepile aeda viivate klaasuste ette. Ta hingas sisse sooja hommikust õhku, nagu päikese poole tõstetud. Puudel siristasid linnud ja taevas oli rukkilillesinine. Imelik mõelda, aga tal oli tunne nagu oleks loodus temaga ühel nõul, et anda talle julgust ja muuta kolimispäev nii kergeks kui võimalik. See oli hea algus edaspidiseks eluks.

Punarind maandus alumisele trepiastmele, silmitses teda hetke oma mustade säravate silmadega, ja sööstis uuesti minema. Willow’ pilk püsis kohal, kus lind oli istunud, kuid nüüd oli see sissepoole pööratud.

Maja tähendas just seda – uue elu algust. Minevik oli minevik, seda ei saanud muuta ega teha olematuks viga, mida ta oli teinud, kui ennast Piersiga sidus, kuid olevik ja tulevik on tema enda kätes ning nüüd on ta Piersist prii. Nüüd sõltub kõik temast endast. Mõned kuud tagasi oli ta soovinud maailma lõppu, sest elu oli kaotanud mõtte ja iga päev polnud muud kui suur võitlus, kuni ta võttis sisse tableti, mille arst oli talle kirjutanud ja mis aitas hetkeks unustada. Ta oli hakanud

tasapisi unerohust loobuma ja uuesti sööma, suutes keskenduda telesaadetele või lugemisele, ilma et mõtteid vaevaks Piers ja see kohutav õhtu.

Willow tõstis oma saledad käed, suunas mõtted teadlikult teise suunda, sirutas ennast ja tõusis püsti. Võttis aega mis võttis, aga nüüd suudab ta seda ning on selle eest tänulik. Küllap see päästis ta hulluks minemisest. Oli kuidas oli, aga praegu ta on taas tema ise – natuke vanem ja targem.

Willow läks tagasi sisse ja läbi maja eesukse juurde. Ta väike tolmune Ford Fiesta seisis rohulapil väikese eesaia servas, mis oli samamoodi nõgestesse ja rägestikku kasvanud kui tagaaed. Auto oli tuubitud täis riideid ja isiklikke asju, nende hulgas kast puhastusvahenditega ja uus tolmuimeja, mille ta oli eile ostnud. Voodi ja teiste mööbliesemete saabumiseni oli ainult neli tundi aega ja Willow'l oli iga minut arvel. Vanal naisel, kes oli siin enne elanud ja lõpuks hooldekodusse paigutatud, oli olnud raske toime tulla. Nõbu, kes oli aidanud naisel kolida, oli maja tühjaks teinud: viinud ära kõige muu kõrval ka vaibad ja kardinad, mis kinnisvaraagendi sõnul oleksid niikuinii tükkideks varisenud. Jäänud oli ainult kuhjade viisi tolmu, mustust ja ämblikuvõrke, aga Willow'le tundus, et laudpõrand oleks kena, kui see puhtaks küürida. Vähemalt saab siin oma käe järgi tegutseda.

Neli tundi hiljem oli ta tühjendanud jumal teab mitu korda tolmuimejakotti, kuid vähemalt põrandakattealune kiht, mis oli tõepoolest peeneks pulbriks

puddenenud, oli tolmuvaaba ja enamik pindadest suhteliselt puhtad. Maja oli väike: all asusid elutuba, köök ja vannituba. Köögi juurde kuulus ka midagi pesuruumitaolist – kuus korda kuus jalga telliskiviseintega ruum kitsa aknapiluga, ning oli näha, et vanaproua oli hoidnud seal sütt ja küttepuid kamina tarbeks. Majas polnud keskkütet ja ainsaks toidu valmistamise vahendiks oli igivana pliit köögis. Elektriseadmestikku oli hiljuti vahetatud ja see oli nagu boonus kõikide tööde eest, mida Willow'l oli vaja teha, ka veevärk oli olemas.

Mööbliauto jõudis kohale ning rõõmsaimeline juht aitas Willow'l voodi ja kummuti üles tarida. Willow oli valinud magamiseks sisseehitatud riidekapiga toa. Kahekohaline sohva, tõntsakas tugitool ja kohvilaud moodustasid elutoa sisustuse; kaasaskantav televiisor ja mikrolaineahi olid autos.

Sel õhtul vajus Willow voodisse ja uinus enne, kui pea jõudis patja puudutada, ning esimest korda pärast seda, kui ta oli Piersist lahku läinud, ei näinud ta halba und. Hommikul ärgates, kui päike kardinateta aknast sisse paistis, lamas ta tükk aega, kuulates linnulaulu väljas ning imades endasse vaikust ja rahu. Sõpradega jagatud korter oli olnud peatänava ääres, ning hoolimata topeltakendest tungis liiklusmüra alati majja, aga seda ei saanud võrrelda sees valitseva lärmiga. Ja enne seda...

Willow tõusis voodis istuli. Ta kavatses igati vältida mõtlemist aastatest, mil ta Piersiga koos oli. Uued suunad. Uus algus. Vanast lahti, uuega kaasa. Seda ta suudab. Temas on olnud alati tubli annus tahtejõudu.